

A birodalmi gyűlés főbizottságának ülése.

— A plénumot egyelőre nem hívják össze. —

Berlin, január 3. A birodalmi gyűlés főbizottsága délután ülést tartott, hogy a bresztlitovszki béketárgyalások ügyében állást foglaljon. A gyűlésen megjelent a kancellár, az államtitkár és számos politikus. Az elnök megnyitójában utalt arra, hogy a német nép a most beköszöntött újévtől becsületes maradandó békét remél. Még nem biztos, hogy a tárgyaláshoz csatlakoznak-e a nyugati hatalmak, de ha nem, akkor nagyon meg fogják keserülni, hogy a feléjük nyújtott békejobbot visszautasították.

Hertling kancellár szólalt fel ezután. Megelégedéssel állapítja meg, hogy a főbizottság összeülése módot adott arra, hogy a birodalmi kormányzat bizalmas módon érintkezésbe lépessen a népképviselőkkel, aminek fontos, következményeiben nagy súlyú döntések dőlnek, amelyekről ezidőszámtalán tárgyalni kell. A kormány fel fogja használni az alkalmat, hogy a béketárgyalás eddigi lefolyásáról közléseket tegyen és a népképviselők kívánságait és kezdeményezéseit tudomásul vegye.

Von dem Busche helyettes államtitkár utalt arra, hogy a nagy nyilvánosságot a tárgyalásokról sokkal bővebben tájékoztatták, mint egyébként. A nehézségek emiatt abban mutatkoztak, hogy ez által az antantnak mód nyílt arra, hogy a tárgyalásokat zavarja. Ez irányú erőteljes kísérletekben,

amelyek hamis híresztelések terjesztésében állottak, nem volt hiány. Felsorolta ezután az oroszok által felvetett területiális kérdések nehézségeit. Ragaszkodtak ahhoz, hogy a kiinduló pont a népek önrendelkezési joga legyen és hogy ez a jog minden ember részére érvényben tartandó, egészen az állami kötelekekből való kiválás határáig. Ezt az álláspontot dokumentálták Finnországgal szemben is és kérdésünkre közölték, hogy hajlandók Finnország önállóságát elismerni, ha Finnország közvetlenül hozzájuk fordul.

Az államtitkár helyettese ezután részletes közléseket tett a területiális kérdésekről, végül pedig ismertette a Pétervárra küldött bizottság feladatait, amelyek közé főleg az internált és sebesült foglyok kérdése tartozik.

Erzberger centumpárti képviselő szólalt fel ezután. Kijelentette, hogy általában helyesli az álláspontot, amelyet a kormány a bresztlitovszki tárgyalásokon elfoglal. Az ott folyó tárgyalások alapját a birodalmi gyűlés november 9-ikén megalkotta. A cél az kell, hogy legyen: ne csak a bolsevik kormányral jussanak megegyezésre, hanem az egész orosz néppel tartós békét kössenek.

BERLIN, január 3. A birodalmi gyűlés pártelnökeinek konferenciája abban állapodott meg, hogy a birodalmi gyűlés plénumát egyelőre nem hívják össze.

Új terv a közalkalmazottak állami támogatásáról

(Saját tudósítónktól.) Az állami és közalkalmazottak szomorú helyzetén a kormány a háborus évek alatt sok jóakarattal, de meglehetősen szűkmarkusággal igyekezett segíteni. A segítségnek nagy hibái voltak, hogy mindig elkésve érkeztek. A beszerzési előlegeket akkor adták ki, amikor már alig lehetett valamit beszerezni, vagy az árak oly magasra szöktek, hogy az utalvánvoztott összegek nem állottak arányban az élelmiszerárakkal, sem a családok szükségleteivel. A ruhasegélyeket akkor adták ki és oly összegben, amikor a szövetek árai 3—400 százalékkal emelkedtek, amikor a tisztviselők a feleségeik számára egyáltalában be sem szerezhettek még egy pongyolára való sem, mert az asszonyok, a férfiak és különösen az asszonyok végtelen keserűségére a kormány részéről figyelembe sem vették a segélyezéseknél.

Csodálatos kalkulációnak lehetnek egyúttal, amikor a segélyek arányának és mértékének megállapítása kerül napirendre. Hogy miért történik ez, nem tudjuk. De hogy az életet, a családok emberek szükségleteit, helyzetét, a háboru előtti nehéz megélhetési viszonyokat és a már akkor eladósodott tisztviselők káros szenvedéseit most sem veszik figyelembe, az bizonyos. Pedig, ha háboru előtt egy évvel az állami és közalkalmazottak rettenetes helyzetének enyhítésére a háborus évek alatt segélyezésekre fordított nagy összegek csak egyharmadát költötték volna, úgy ma a tisztviselők nem élnének oly gyötrelmes nehéz életet, mint amilyent minden ötletszerű segélyezések mellett folytatni kénytelenek. Ez természetesen is. Hiszen minden tisztviselő, ha a háboru előtt 2—3000 korona segélyt kaphatott volna, úgy anyagi ügyeit, háztartási szükségleteit oly arányban rendezhette volna, hogy a háborus évek alatt külön-

leges szükséglete alig-alig merült volna fel.

Igy mi történt? A háborus esztendő második fordulóján kiadott első segély a tisztviselők kezén a váratlanul rájuk szakadt meglepetések, árfelszökés, ideges, kapkodó beszerzések stb. révén nyomtalanul eluszott. Utána már a mindenből való kikopás, lerongyolódás, nélkülözés kopogtatott a tisztviselők ajtaján. Ugyanekkor már a külföldi segélyek, szervezetek kezdtek hangosodni. A hangosodásnál tovább — szerencsére — nem is mentek. A nagy és országos érdekek, a háboru megnyerése erősebb erkölcsi fegyelmet rótt minden magyar tisztviselőre, sem hogy az állami és hadiérdekeket megakasztó mozgalmat indítottak volna. A tisztviselői bérmozgalmak tehát nem a kormány nagylelkűségén csillapultak le, hisz országos bérmozgalmat munkabeszüntetéssel a tisztviselők nem rendeztek, épen az ország hadiérdekeinek kivédése érdekében. A munkaságon, a pénzintézetek és egyes biztosító társaságok tisztviselőin kívül a postai kezelők, napibéresek kényszerítették munkaadóikat, illetve az államot, hogy helyzetükön javítsanak. A többi állami és közalkalmazottak az országos gyűlések határozatát memorandum alakjában terjesztették a kormány elé.

Wekerle mondta, hogy az állami tisztviselők helyzetének javításában elment a legmesszebbmenő határig. A tisztviselők már a kijelentés alatt és után érezték, hogy a kijelentésnek óriási hatása lehet az igények leredukálása körül, azonban ez az erkölcsi hatás kiváltása csak ideig-óráig csillapítja el a tisztviselők követeléseit. Hiszen az csak természetes, hogy akkor, amikor a tisztviselők rajtuk kívül álló okokból kifolyólag a nyújtott segélyek mellett sem tudnak megélni — újból kérni fognak. Kérni azt, amit

a még egyre fokozódó drágaság mellett kérni kénytelenek a tisztességes megélhetésük céljából. Mert amit eddig kaptak, tessék megszavaztatni a tisztviselőket, igaz-e, hogy a tisztességes jelző elhagyásával csak a tengődésre elegendő.

Mi azt hisszük, hogy maga a kormány is tudatában van annak a szerencsétlen, beteges állapotnak, amely háboru után rettenetesen fogja éreztetni a hatását a tisztviselőkkel történő mostoha elbánásból kifolyólag ügyközigazgatási, mint közgazdasági, kulturális és nemzetgazdasági téren. Elkeseredett, agyongyötört tisztviselői társadalommal a feltámasztás nagy munkáját, az új, fellendülő életet, az új ezerégu berendezkedést előrevinni, kiépíteni, vezetni és irányítani aligha lehet. Ezek az óráról-órára való segélyinjekciók a magyar tisztviselői karban csak a háboru alatt tarthatják az életet — utána nem. Pedig mi azt hisszük, hogy az új életet erős, kötelességtudásban fokozott kedvvel, odaadással és lelkesedéssel működő tisztviselőktől várhatjuk csupán, a kormány is. Már pedig ennek ellenében mit kell nyújtania az államnak? Megélhetést. Nem nyomorúságosat, nem koldusnak való alamizsnát, hanem tisztességest. Olyant, amelyen az idős tisztviselők becsülettel megálhatnak és hosszú, fáradságteljes életük munkásságának gyümölcsét élvezhetik, a fiatalok pedig elindulhatnak, családot alapíthatnak és hűséges sáfárai lehetnek ennek a nagyra hivatott országnak. A nyomor, az éhber nem lehet alapja semmiféle országos érdeknek. Az éhberrendszernek meg kell szűnni örökre.

Tudomásul vettünk róla, hogy az állam csak a köznapokban lendített ismét az államháztartás nagy gépezetének, az államvasutak alkalmazottainak anyagi helyzetén bizonyos rendkívüli segéllyel. A dolog váratlan és meglepetésszerű volt a kormány részéről. A vasutak örültek is. És most azt halljuk széles körben beszélni, hogy a kormány ugynevezett fehérnemű-pótlék kiutalását tervezi.

Nem akarunk a dolog elé vágni és bár érdeklődünk illetékes helyeken az ügy iránt, határozott választ nem nyertünk, hogy mi, mily mértékben, kik részére utaltatnék ki a tervezett segély.

Bármint és bármi legyen is azonban az új tervezett segély, azt elvárják a tisztviselők, hogy legyen az alapos segély. Ha fehérneműre adatik, kapjon abból az apa, a feleség, a gyerekek és legyen az megszabva úgy, hogy abból az összegből tényleg be is lehessen szerezni az összes fehérneműket, legalább két, három rendet, mert bizony a tisztviselők a háboru előtt alig szerezhettek be valamit, a háboru alatt semmit és a háboru alatt a kis gyerekekből nagy gyerekek, a kis lányokból nagy lányok lettek és a gyerekek, lányok elviselték az apa, az anya ingét, ajsóját és tessék képzelni, hogy újat beszerezni nem lehetett.

Nem lehetett!

Azt pedig ugyebár a kormány sem kívánhatja, hogy intelligens tisztviselői kara, amelytől oly sok erkölcsi, anyagi, társadalmi és egyéb elsőrendű államérdek megvédését követeli meg — ing nélkül járjon.

Hölgyek figyelmébe!

Velour- és bársony-modellek, nemez- és gyászkalapok, fátyol, szallag és tolltűzekben nagy választék. Alakítások és díszítések jutányos árban, ugyiszintén szőrme, sapka és garnitúra alakításokat vállal.

Rózsa Imréné, női kalap divatterme
Deák Ferencz-u. és Oroszlán-u. sarok.